

Ja siis on tema meile veel midagi ütelnud, Raini tähest, see olla see needus, mis igaiühe peale lan-
geb, kus oma wenda mitte ei hoia, et tema tahju ei saaks. — Oh isa, koolmeister ütles, et see hirmus olema saaks, kui armas Jumal viimasel pääval tüsib: „Kus on sinu wend?” — Aga, isa, nenda kui Raini ja Abesi wahel oli, nenda ei wöi see enam kusagil olla? — Ets ole tööt, isa? Oh, kui minul wend oleks, kuida tahotsin mina teda armaštada! Ja kui armas Jumal minu läest tüsits: „Kus on sinu wend?” siis wötaßin mina tema käest finni ja wiiffin teda armsa Jumala juure!

Pois oli edasi ja edasi lobisenud, oodates, et isa midagi västals, aga isa wahtis tua nurka ja kohfudes jäi Karl wait. Ja kui isa järsku ütles: „Mine mogama Karl, Sina piakid juba ammu wodis olema,” siis pani tema sõnalausumata oma raamatut finni ja läks lamrisse. — Emil Weidner aga istus jälle laua ääre ja tuetas pead käte peale, tema nihutas lued üle körwade, fest õues hulgus tuul issa fangemini ja puhus kõigest wödimust wasta maja, ja läbi tuuse kuulis Emil issa tüsimist: „Kus on sinu wend?” Ja mida waljumast tuul hulgus, seda waljumast kostis fa see tüsime. — See kippus meest heitma panema.

Nüüd tuli naene õuest, raputas ennast ja öerus

käsi ja ütles: „Jumal heidku armu! on see üks torm ja on see üks tülm! Häda sellele, kes uuslitsa peal piab olema!”

Ja Emil vaatas oma naese peale vaha mee-
sega ja sõna-lausumata, temal oli, nagu oleks ta naene tüsindud: „Kus on sinu wend?”

„Mees, Sina tutud wist?” ütles naene, „wahid jo nurka, nagu oleksid wana-paganat näinud! Mine magama!”

Ja Emil Weidner heitis woodisse, aga temal ei olnud rahu ja silmi ei saanud tema finni panna.

Kui naene juba ammu magas, ja ta poisti ra-
huline hingamine tema körwa kostis, siis oli tema lahtiste silmadega maas ja wahtis pimeduse sisse ja kuulas tuule hulgumist. — Ja tema padjade sees ei tahtnud tema leha sooja leida, temal oli, nagu latalsiwad teba lasthud, ja kui heidakse ennast tülm sumi tema ümber, ja tema tundis tuult, nagu oleks tema lausa uuslitsa peal. — Ja tema tõusis sängis istuma, et tunnes, kas tema veel pölli-kodanik Emil Weidner on, oma majaga ja oma woodiga, ja mitte serjaja Ernst Weidner, kelle lasthud enam teha katmiseks ei ulata. — Ja Emil Weidner pidi nii mitme aja peale mõtlema ja pidi omale nii mitmet tüsimist ette panema, pidi omale nii mõnda ütlesma. — Kas olt õige, et tema wenda kui serjajat ümber hulguda lastis,